

práva, činiti připomínky proti návrhu na rozdělení jmění, tedy v řízení nesporném.

Rozh. nejv. soudu ze 4. února 1920 R I 17/20.

V důsledku tohoto rozhodnutí potvrdila pak II. stolice rozsudek soudu prvního.

Nejvyšší soud nedal místa dovolání správce podstaty a to z důvodů těchto:

Žalobkyni příslušela vůči firmě B. pohledávka 664 frc 50 ct z faktury ze dne 17. února 1914. V březnu 1914, tedy za normálních valutových poměrů, přihlásila žalující tuto pohledávku ke konkursu Ba uvedši, že přihlašuje pohledávku 664 frc 50 ct t. j. 632 K 85 h s přísl. Je nade vši pochybnost jasno, že nejde o alternativní žádání, nýbrž že žalující vyjadřuje prostě pohledávku jí příslušející ve francích korunami dle kursu tehdy panovavšího, dávajíc tak na jevo, že žádá po případě plnou hodnotu frankové pohledávky v korunách. Správce konkursní podstaty uznal přihlášenou pohledávku a nemůže tudíž žalovaná důvodně tvrditi, že by vyhověla svému závazku placením 632 K 85 h.

Že může žalovaná platiti v korunách, plyne z čí. 336 obch. zák., jak správně vyvodil odvolací soud. Pohledávka žalující není posud zaplácena a nastaly-li mezi tím těžké valutové otřesy, jdou na účet žalované, jež jest s placením v prodlení. Na ustanovení §u 1333 ob. z. obč. se žalovaná nemůže důvodně odvolávati, poněvadž úroky z prodlení vyrovnává se škoda, jež vzešla věřiteli prodlením dlužníkovým za normálních valutových poměrů, nikoli však v době vážných valutových změn.

Čítá-li žalující kurs franku ke koruně v době rozdělovacího návrhu, žádá jen to, co jí prodlením žalované skutečně ušlo, nač tedy má právo, jak to ostatně sám správce konkursní podstaty v zásadě uznal, nenamítav ničeho proti přihlášené pohledávce 664 frc 50 ct t. j. 632 K 85 h.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 14. září 1920 Rv-I. 302-20. —r.

Zajišťovací exekuce, přípustná podle zvláštních předpisů v čl. XXVII uvoz. zák. k ex. ř. uvedených, není vázána předpoklady, jež jinak jsou vyžadovány pro povolení exekuce zajišťovací.

Proti K. U. poručíku v záloze, byl vydán čs. zemským vojenským velitelstvím na základě zákona ze dne 6. června 1887

č. 72 ř. z. náhradní nález, znějící na zaplacení 1410 Kč. K zajištění nároku vojenského eráru na zapravení této částky navrhla finanč. prokuratura povolení zajišťovací exekuce zabavením a uschováním vkladní knížky spořitelni, dlužníku náležející.

První soud návrhu tomu vyhověl.

Rekursní soud usnesení to změnil a návrh zamítl z toho důvodu, že nebylo podle § 370 ex. ř. osvědčeno, že by bez provedení navržených exekučních úkonů dobytí peněžité pohledávky, o níž jde, bylo zmařeno nebo značně ztíženo a požadavek tento platí i v daném případě podle čl. XXVII. odst. II. č. 5 uv. zák. k ex. ř., ježto se tam praví, že při povolení zajišťovací exekuce takové má být použito předpisů ex. řádu.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu z těchto důvodů:

Prvním soudem byla na základě náhradního nálezu č. s. zemského vojenského velitelství povolena ve smyslu § 7. zák. ze dne 6. června 1887 č. 72 ř. z. exekuce ku zajištění pohledávky 1410 Kč. Tento předpis byl podle čl. XXVII. uv. zák. k ex. ř. zachován v platnosti a dopouští, aby byla u příslušného soudu umožněna exekuce zajišťovací. První odstavec téhož paragrafu ustanovuje, všeobecně, že v těch případech, kde platné zákony prohlašují povolení exekuce ku zajištění přípustným, má být použito předpisů ex. řádu o exekučních úkonech k zajištění peněžitých pohledávek (§§ 371—377) a o prozatímních opatřeních (§§ 378—402), ale jen ve příčině jednotlivých úkonů zajišťovacích a ve příčině řízení. Tím nebylo právo v § 7. cit. zák. uvedené změněno a také z motivů k čl. III. a XXVII. téhož uv. zák. jest zřejmo, že platné předpisy o zajištění určitých pohledávek neměly být ex. řádem dotčeny a že zajišťovací exekuce podle nich přípustná není vázána předpoklady, jež jinak jsou vyžadovány pro povolení exekuce zajišťovací. Nelze tedy povolení exekuce zajišťovací odpírati nebo činiti závislým na osvědčení v § 370 ex. ř. požadovaném, jak to učinil soud rekursní, vycházející z názoru, že osvědčení takového jest třeba. Bylo proto obnoveno usnesení prvního soudu.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 10. srpna 1920 čj. RI 573-20-1. *R. z. s. Dr. Říha.*

Poznámka zákazu zcizení podle § 384 ex. ř. dalším knihovním zápisům na překážku není.

Ku zajištění nároku A. proti B. na dodržení kupní smlouvy o domu čp. 1496 na Vinohradech, vydán byl jako proza-